

Anonymizovaná verze

Překlad

C-489/20-1

Věc C-489/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

2. října 2020

Předkládající soud:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum předkládacího rozhodnutí:

30. září 2020

Navrhovatel:

UB

Odpůrce:

Kauno teritorinė muitinė

Správní řízení [*omissis*]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(Nejvyšší správní soud Litvy)

USNESENÍ

30. září 2020

[*omissis*]

Senát Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy, Litva) [*omissis*] [jména soudců] se na svém zasedání v rámci písemného odvolacího řízení zabýval odvoláním týkajícím se správní věci navrhovatele, UB, proti rozsudku Vilniaus apygardos administracinis teismas (krajský správní soud ve Vilniusu, Litva) ze dne 30. října 2018 ve správním řízení o žalobě, kterou podal

navrhovatel, UB, proti odpůrci, Kauno teritorinė muitinė (celní úřad v Kaunasu, Litva) [za účasti dotčené třetí strany – Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (celní odbor Ministerstva financí Litevské republiky, Litva)], a kterou se domáhal zrušení některých rozhodnutí.

Senát

rozhodl následovně:

I.

1. Projednávaná věc se týká daňového sporu mezi navrhovatelem, UB (dále jen „navrhovatel“), a odpůrcem, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (celní odbor Ministerstva financí Litevské republiky, dále jen „odbor“)*, který se týká rozhodnutí Kauno teritorinė muitinė (celní úřad v Kaunasu) (místní daňový úřad) č. 8PM190020 ze dne 21. března 2018 týkajícího se vyměření daňové povinnosti vůči celnímu úřadu (dále jen „napadené rozhodnutí“), na základě něžž byl navrhovatel povinen odvést spotřební daň a daň z přidané hodnoty (DPH) při dovozu spolu s úrokem z prodlení z těchto daní.

Právní základ. Unijní právo

2. Článek 79 („Celní dluh vzniklý nesplněním povinností nebo podmínek“) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dál jen „celní kodex Unie“) mimo jiné v odst. 1 písm. a) stanoví, že „[u] zboží podléhajícího dovoznímu clu vzniká celní dluh při dovozu nesplněním [...] některé z povinností stanovených v celních předpisech pro vstup zboží, které není zbožím Unie, na celní území Unie [...]“
3. Článek 124 („Zánik“) celního kodexu Unie v odst. 1 písm. e) stanoví, že „[...] povinnost zaplatit celní dluh při dovozu nebo vývozu zaniká: [...] je-li zboží podléhající dovoznímu nebo vývoznímu clu zajištěno a současně nebo následně zabaveno [...]“
4. Článek 198 („Opatření přijímaná celními orgány“) celního kodexu Unie v odst. 1 písm. a) stanoví, že „[c]elní orgány přijmou veškerá nezbytná opatření, včetně zabavení a prodeje nebo zničení zboží, pro nakládání se zbožím [...] nebyla-li splněna jedna z povinností stanovených celními předpisy týkající se vstupu zboží, které není zbožím Unie, na celní území Unie, nebo bylo zboží vyjmutο z dohledu celních orgánů [...]“
5. Článek 2 písm. b) směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (dále jen „směrnice

* – Poznámka překladatele: úvodní odstavec litevského znění uvádí, že odpůrcem je celní úřad v Kaunasu a odkazuje na celní odbor litevského ministerstva finanční jako na dotčenou třetí stranu. Vnitrostátní soud na dotaz potvrdil, že odpůrcem je skutečně celní úřad v Kaunasu. Vnitrostátní soud však nepředložil upravenou verzi prvního odstavce původního znění.

o spotřebních daních“) stanoví, že „[z]boží podléhající spotřební dani je předmětem spotřební daně v okamžiku [...] dovozu na území Společenství“.

6. „Daňová povinnost ke spotřební dani vzniká okamžikem propuštění ke spotřebě a v členském státě, v němž k tomuto propuštění došlo.“ (čl. 7 odst. 1 směrnice o spotřebních daních)
7. Článek 7 odst. 2 směrnice o spotřebních daních mimo jiné stanoví, že „[p]ro účely této směrnice se ‚propuštěním ke spotřebě‘ rozumí: [...]
  - d) dovoz zboží podléhajícího spotřební dani, včetně neoprávněného dovozu, pokud není zboží podléhající spotřební dani bezprostředně po dovozu umístěno do režimu s podmíněným osvobozením od daně.“
8. Článek 2 odst. 1 písm. d) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“) stanoví, že „[p]ředmětem DPH [je toto plnění]: [...] dovoz zboží“.
9. „Zdanitelné plnění je uskutečněno a daňová povinnost vzniká okamžikem dovozu zboží.“ (článek 70 směrnice o DPH)

Právní základ. Vnitrostátní právo

10. Článek 93 odst. 2 pododstavec třetí („Zánik daňové povinnosti“) Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymas (zákon Litevské republiky o správě daní) (ve znění zákona č. IX-2112 ze dne 13. dubna 2004) stanovil, že „jakákoliv povinnost týkající se daní spravovaných celním úřadem zaniká rovněž [...] v případě, že zboží bylo v době jeho protiprávního vstupu zadrženo a v téže době, nebo později zajištěno.“
11. Je třeba poznamenat, že čl. 93 odst. 2 zákona o správě daní [omissis] byl dne 1. ledna 2017 ve snaze reagovat na změnu v přístupu vnitrostátního zákonodárce, pokud jde o okamžik, kdy zaniká povinnost odvést spotřební daň a DPH při dovozu, zrušen a v platnost vstoupila následující ustanovení vnitrostátního práva, která byla přijata mimo jiné s ohledem na celní kodex Unie:
  - čl. 20 odst. 2 Lietuvos Respublikos akcizų įstatymas (zákon Litevské republiky o spotřební dani) (ve znění zákona č. XII-2696 ze dne 3. listopadu 2016), který stanoví, že „povinnost odvést celnímu úřadu spotřební daň zaniká obdobně v případech uvedených v čl. 124 odst. 1 bodech d) až g) celního kodexu Unie [...]“;
  - čl. 121 odst. 2 Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (zákon Litevské republiky o dani z přidané hodnoty) (ve znění zákona č. XII-2697 ze dne 3. listopadu 2016), který stanoví, že „povinnost odvést celnímu úřadu DPH při dovozu zaniká obdobně v případech uvedených v čl. 124 odst. 1 bodech d) až g) celního kodexu Unie [...]“

Relevantní skutkové okolnosti

12. Navrhovatel, jednající ve skupině spolupachatelů, organizoval nezákonný dovoz (pašování) zboží podléhajícího spotřební dani z Běloruska na území Litvy – dne 22. září 2016 bylo na odlehlém místě přehozeno přes státní hranici a sebráno ze země 6 000 krabiček cigaret (dále jen „dotčené zboží“). Pohraniční stráž následně nuceně zastavila motorové vozidlo, které toto zboží převáželo v rámci území státu, a zajistila cigarety nalezené ve vozidle.
13. Trestním příkazem ze dne 23. ledna 2017 vydaným Vilniaus apygardos teismas (krajský soud ve Vilniusu, Litva) v trestním řízení byl navrhovatel shledán vinným trestným činem podle vnitrostátního trestního práva a byl mu uložen peněžitý trest ve výši 16 947 eur; rovněž bylo rozhodnuto o propadnutí dotčeného zboží a příslušným orgánům bylo uloženo jej zničit.
14. Napadeným rozhodnutím při zohlednění uvedeného trestního příkazu celní úřad v Kaunasu uložil navrhovateli (společně a nerozdílně s jinými osobami) povinnost uhradit celní dluh a zaznamenal daňovou povinnost sestávající z 10 237 eur na spotřební dani a 2 679 eur na DPH při dovozu, spolu s úrokem z prodlení z uvedených daní ve výši 1 674 eur, resp. 438 eur. Je třeba poznamenat, že uvedený místní daňový úřad s ohledem na čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie navrhovateli nevyměřil a nezaznamenal celní dluh z dovozu (uvedený úřad byl toho názoru, že celní dluh zanikl).
15. Odbor po posouzení navrhovatelovy stížnosti rozhodnutím č. 1A-199 ze dne 9. května 2018 rozhodnutí celního úřadu v Kaunasu potvrdil.
16. Navrhovatel podal žalobu k Vilniaus apygardos administracinis teismas (krajský správní soud ve Vilniusu), v níž zejména v podstatě uvedl, že vzhledem k tomu, že je dán důvod pro zánik celního dluhu podle čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie, zanikla i jeho povinnost odvést spotřební daň a DPH při dovozu z dotčeného zboží, které protiprávně vstoupilo na celní území Evropské unie. Toto odůvodnění navrhovatele je založeno mimo jiné na výkladu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) v jeho rozsudku ze dne 29. dubna 2010 ve věci Dansk Transport og Logistik, C-230/08, EU:C:2010:231 (dále jen „rozsudek ve věci Dansk Transport og Logistik“).
17. Rozsudkem ze dne 30. října 2018 Vilniaus apygardos administracinis teismas (krajský správní soud ve Vilniusu) zamítl žalobu navrhovatele jako neopodstatněnou. Uvedený soud byl mimo jiné toho názoru, že se celní kodex Unie nevztahuje na důvody pro zánik povinnosti odvést spotřební daň nebo DPH při dovozu, a když odmítl posoudit argumenty navrhovatele vztahující se k výkladu poskytnutému ve věci Dansk Transport og Logistik, poznamenal zejména, že rozsudek Soudního dvora byl vydán pro účely výkladu nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex Společenství“), jehož ustanovení nejsou v projednávané věci relevantní.

18. Vzhledem k tomu, že navrhovatel s tímto rozsudkem soudu prvního stupně nesouhlasil, podal odvolání k Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy).

Senát

rozhodl takto:

II.

19. Projednávaná věc vyvolává otázku výkladu čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie, čl. 2 písm. b) a čl. 7 odst. 1 směrnice o spotřebních daních a čl. 2 odst. 1 písm. d) a článku 70 směrnice o DPH. Je proto třeba obrátit se s předběžnou otázkou na Soudní dvůr [*omissis*] [vnitrostátní procesní ustanovení].
20. Konkrétně vyvstávají otázky týkající se povinnosti navrhovatele odvést spotřební daň nebo DPH při dovozu ve vztahu k protiprávně dovezenému zboží, které je předmětem spotřební daně a které bylo následně zajištěno a zabaveno v situaci, kdy celní dluh zanikl na základě čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie.

Obsah čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie

21. Nejprve je nezbytné postavit najisto, že za okolností, jako jsou ty v projednávané věci, jsou zajištění a následné zabavení zboží důvodem pro zánik celního dluhu podle čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie. Pokud by byl přijat závěr, že uvedené ustanovení celního kodexu Unie na spor nedopadá, stala by se otázka týkající se osvobození navrhovatele od spotřební daně a DPH při dovozu z tohoto důvodu irelevantní.
22. Na jednu stranu je dotčené ustanovení celního kodexu Unie jazykově jasné: celní dluh zaniká, „je-li zboží [...] zajištěno a současně nebo následně zabaveno [...]“. Narozdíl od čl. 233 odst. 1 písm. d) celního kodexu Společenství, který již neplatí („pokud je zboží [...] zajištěno při protiprávním vstupu a současně nebo následně zabaveno“), čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie výslovně nezmiňuje okamžik zajištění zboží. Z toho vyplývá, že okamžik zajištění uvedený v dotčeném ustanovení není relevantní a že celní dluh zaniká z uvedeného důvodu mimo jiné v případě, kdy je zboží zajištěno již poté, co protiprávně vstoupilo na celní území Evropské unie (tedy je zajištěno mimo prostor, kde se nachází první celní úřad na tomto území).
23. Na druhou stranu zajištění a zabavení zboží uvedené v čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie je důvodem zániku celního dluhu, který musí být vykládán restriktivně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Elshani, [C-459/07, EU:C:2009:224] (dále jen „rozsudek ve věci Elshani“), bod 30]. Kromě toho Soudní dvůr v souvislosti s výkladem unijních pravidel, která stanoví důvody pro zánik celního dluhu, zdůraznil potřebu chránit vlastní zdroje Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. listopadu 2002, SPKR, C-112/01, EU:C:2002:663, bod 31, a ze dne 17. února 2011, Berel a další, C-78/10,

EU:C:2011:93, bod 46), a zajistit, aby zboží, které protiprávně vstoupilo na celní území Evropské unie, nepředstavovalo z pohledu hospodářské soutěže hrozbu pro zboží EU (v tomto smyslu viz rozsudek ve věci Elshani, bod 29). Tyto cíle jsou uvedeny také v článku 3 celního kodexu Unie.

24. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že jak již bylo zdůrazněno v bodě 52 rozsudku ve věci Dansk Transport og Logistik, „přítomnost protiprávně dovezeného zboží na celním území [Evropské unie] představuje sama o sobě značné nebezpečí, že se toto zboží nakonec zapojí do hospodářského oběhu v členských státech, a jakmile opustí prostor, v němž se nachází první celní úřad na uvedeném území, snižuje se pravděpodobnost jeho náhodného odhalení při namátkových kontrolách celních orgánů [...]“ Kromě toho z formálního (jazykového) výkladu uvedeného v bodě 22 projednávaného předkládacího rozhodnutí by rovněž vyplývalo, že celní dluh z uvedeného důvodu zaniká rovněž v případě, kdy je zajištěno a zabaveno například zboží, které již bylo po svém protiprávním vstupu převedeno, prodáno nebo použito při jiných hospodářských činnostech, tedy že celní dluh zaniká v případě, kdy je zajištěno a zabaveno zboží, které již vstoupilo do hospodářského oběhu členských států a které bylo dokonce použito v hospodářském řetězci transakcí (tedy toto zboží vstoupilo do hospodářské soutěže s unijním zbožím). V takovém případě by prominutí cel ze zabaveného zboží celními orgány prakticky znamenalo, že by osoby, které protiprávně dovezly zboží, měly výhodu, která není slučitelná s unijním právem [například soutěžní výhodu, pokud jde o cenu nebo příjem oproti jiným hospodářským subjektům (v dobré víře)], což by mohlo být v rozporu mimo jiné s cílem ochrany Evropské unie před nekalým a nezákonným obchodem Unie, jak je stanoveno v čl. 3 písm. b) celního kodexu Unie.
25. Je proto vhodné se Soudního dvora v první řadě dotázat, zda je třeba čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie vykládat tak, že celní dluh zaniká v případě, kdy je, tak jako v projednávané věci, pašované zboží zajištěno a následně zabaveno poté, co již protiprávně vstoupilo na celní území Evropské unie.

Zánik povinnosti odvést spotřební daň nebo DPH při dovozu

26. V případě, že bude odpověď na první otázku kladná, pak vyvstane v projednávané věci otázka, zda ze skutečnosti, že celní dluh navrhovatele ve vztahu k dotčenému zboží zanikl na základě čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie, vyplývá, že je navrhovatel povinen odvést spotřební daň nebo DPH při dovozu z tohoto pašovaného zboží, které protiprávně vstoupilo na celní území Evropské unie.
27. V tomto ohledu navrhovatel uvádí, že Soudní dvůr v bodech 84 a 98 rozsudku ve věci Dansk Transport og Logistik s ohledem na 1) podobnost cel a spotřební daně spočívající v tom, že vznikají na základě dovozu zboží do [Evropské unie] Společenství a následného uvedení tohoto zboží do hospodářského oběhu členských států, a 2) paralelnost mezi zdanitelným plněním a vznikem daňové povinnosti v případě cel a DPH z dovozu zboží a za účelem zajištění soudržného výkladu právních předpisů Společenství (EU) konstatoval, že *k zániku spotřebních*

daní a DPH dojde za stejných okolností jako k zániku cel (použijí se tytéž důvody pro zánik těchto povinností).

28. Jako samostatný bod je třeba uvést, že z přípravných prací vztahujících se k právním předpisům citovaným v bodě 11 tohoto předkládacího rozhodnutí vyplývá, že tato vnitrostátní ustanovení týkající se zániku povinnosti odvést spotřební daň a DPH při dovozu jsou stanovena v souladu s přístupem, že zánik celního dluhu podle čl. 124 odst. 1 písm. d) až g) celního kodexu Unie znamená rovněž zánik povinnosti odvést z dovezeného zboží spotřební daň a DPH, které jsou spravovány celními orgány.
29. Tento senát však má pochybnosti, zda lze totéž posouzení (uvedené v bodech 84 a 98 rozsudku ve věci Dansk Transport og Logistik) použít v případě článku 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie, kdy k zajištění pašovaného zboží dojde, tak jako v projednávané věci, nikoliv u celního úřadu, nýbrž již na celním území Evropské unie (členského státu).
30. Posouzení Soudního dvora ve věci Dansk Transport og Logistik se v zásadě vztahovalo k použití článku 202 a čl. 233 odst. 1 písm. d) celního kodexu Společenství, podle nichž k tomu, aby zajištění zboží, které vstoupilo na celní území Společenství, způsobilo zánik celního dluhu, *musí k tomuto zajištění dojít dříve, než toto zboží opustí první celní úřad nacházející se na tomto území* (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Elshani, bod 38).
31. Jak vyplývá z obsahu rozsudku ve věci Dansk Transport og Logistik, a to zejména z bodů 73, 74, 84 až 86, 91 až 93, 98 a 99 uvedeného rozsudku, srovnatelnost spotřebních daní a DPH (při dovozu) s cly, pokud jde o jejich zánik, se v zásadě zakládá na tom, že v případě, kdy dojde k zajištění zboží před tím, než toto zboží opustí prostor, v němž se nachází první celní úřad na území Evropského společenství (Evropské unie), nedojde ke zdanitelnému plnění (posouzení, že pro daňové účely se zboží nepovažuje za dovezené).
32. I přes srovnatelnost povinnosti odvést clo, spotřební daň a DPH při dovozu (v tomto ohledu viz také rozsudky ze dne 28. února 1984, Einberger, 294/82, EU:C:1984:81, bod 18, ze dne 11. července 2013, Harry Winston, C-273/12, EU:C:2013:466, bod 41 a ze dne 10. července 2019, Federal Express Corporation, C-26/18, EU:C:2019:579, bod 41) směrnice o spotřebních daních a směrnice o DPH neobsahují žádné ustanovení o zániku těchto daňových povinností v situaci, kdy pašované zboží protiprávně vstoupí (je propuštěno ke spotřebě) na celní území Evropské unie a následně je zajištěno a zabaveno.
33. Jak bylo uvedeno výše, podle čl. 7 odst. 1 směrnice o spotřebních daních vzniká daňová povinnost ke spotřební dani okamžikem propuštění ke spotřebě a v členském státě, v němž k tomuto propuštění došlo. Článek 7 odst. 2 písm. d) [uvedené směrnice] stanoví, že „propuštěním ke spotřebě“ se rozumí „dovoz zboží podléhajícího spotřební dani, včetně neoprávněného dovozu, pokud není zboží podléhající spotřební dani *bezprostředně* po dovozu umístěno do režimu

s podmíněným osvobozením od daně“. Je třeba připomenout, že Soudní dvůr již uvedl, v bodě 45 svého rozsudku ze dne 8. února 2018 ve věci Komise v. Řecko, C-590/16, EU:C:2018:77 (dále jen „rozsudek ve věci Komise v. Řecko“), že pojmy „opuštění“ a „propuštění ke spotřebě“, které určují okamžik vzniku daňové povinnosti ke spotřební dani, musí být vykládány ve všech členských státech jednotně.

34. Soudní dvůr již v kontextu výkladu ustanovení směrnice rady 92/12/EHS ze dne 25. února 1992 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani konstatoval, že poté, co dojde ke zdanitelnému plnění pro účely spotřební daně („propuštění ke spotřebě“), povinnost odvést spotřební daň trvá, i když je dotčené zboží podléhající spotřební dani zajištěno a následně zabaveno (Dansk Transport og Logistik, body 80, 84 a 85). Tento senát nevidí žádný důvod, proč by měla být ustanovení aktuálně platné směrnice o spotřebních daních vykládána odlišně, a podle jeho názoru by z nových pravidel celního kodexu Unie vztahujících se k zániku celního dluhu nemělo vyplývat odlišné posouzení.
35. Vzhledem k tomu, že v souladu s čl. 7 odst. 1 směrnice o spotřebních daních daňová povinnost ke spotřební dani vzniká v tomto konkrétním okamžiku, je třeba dospět k závěru, že osvobození pašovaného zboží, které protiprávně vstoupilo na celní území Evropské unie, od spotřební daně by bylo v rozporu s tímto ustanovením (obdobně viz např. rozsudek ve věci Komise v. Řecko, body 46 a 56). Z toho tedy rozumně vyplývá, že skutečnost, že je zajištěno a následně zabaveno zboží podléhající spotřební dani poté, co bylo „propuštěno ke spotřebě“, nemá žádný vliv na povinnost odvést spotřební daň z tohoto zboží, která vznikla v době uskutečnění dotčeného zdanitelného plnění.
36. K ustanovením směrnice o DPH je v podstatě třeba přistupovat stejně – zajištění a následné zabavení pašovaného zboží, které neoprávněně vstoupilo na celní území Evropské unie, nemá vliv na povinnost odvést DPH (při dovozu) z tohoto zboží (v tomto ohledu viz obdobně rozsudek ve věci Dansk Transport og Logistik, body 91, 92 a 94).
37. V projednávané věci vstoupilo dotčené zboží do hospodářského oběhu Evropské unie a mohlo se stát předmětem spotřeby s tím důsledkem, že došlo ke zdanitelnému plnění pro účely DPH (k tomuto bodu viz například rozsudky ze dne 2. června 2016 ve spojených věcech Eurogate Distribution a DHL Hub Leipzig, C-226/14 a C-228/14, EU:C:2016:405, bod 65, a ze dne 1. června 2017, Wallenborn Transports, C-571/15, EU:C:2017:417, bod 54).
38. Za těchto okolností a vzhledem k tomu, že zákonodárce ve vnitrostátním právu v podstatě zaujímá odlišný postoj, je Soudní dvůr také tázán, zda mají být čl. 2 písm. b) a čl. 7 odst. 1 směrnice o spotřebních daních a čl. 2 odst. 1 písm. d) a článek 70 směrnice o DPH vykládány tak, že povinnost odvést spotřební daň nebo DPH **nezaniká** v případě, kdy je pašované zboží, tak jako v projednávané věci, zajištěno a následně zabaveno poté, co protiprávně vstoupilo na celní území

Evropské unie, i když celní dluh zanikl z důvodu stanoveného v čl. 124 odst. 1 písm. e) celního kodexu Unie.

III.

39. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) je soudem rozhodujícím v posledním stupni ve správních věcech [omissis], takže pokud vyvstane otázka ohledně výkladu právních opatření přijatých orgány Evropské unie, která musí být přezkoumána, aby bylo možné rozhodnout ve věci, musí tento soud položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku (čl. 267 třetí pododstavec SFEU) [omissis].
40. Za těchto okolností je za účelem odstranění pochybností týkajících se výkladu a použití ustanovení unijního práva relevantních pro dotčené právní vztahy třeba požádat Soudní dvůr o výklad sporných unijních pravidel. Odpověď na otázky uvedené ve výroku tohoto usnesení je pro projednávanou věc zásadní, protože by umožnila jednoznačné a jasné rozhodnutí o povinnosti navrhovatele odvést spotřební daň a DPH a souvisejících částkách vztahujících se k dotčenému zboží, a tím zejména zajistila přednost unijního práva a rovněž umožnila zajistit jednotnou vnitrostátní judikaturu.

S ohledem na výše uvedené [omissis] [odkazy na právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce] [omissis] senát

rozhodl takto:

[omissis] [procesní záležitosti]

Soudnímu dvoru Evropské unie se předkládají k rozhodnutí následující předběžné otázky, které mají význam pro projednávanou věc:

1. Je třeba čl. 124 odst. 1 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, [omissis] vykládat tak, že celní dluh zaniká v takové situaci, jako je situace v projednávané věci, kdy bylo zajištěno a následně zabaveno pašované zboží poté, co již protiprávně vstoupilo (bylo propuštěno ke spotřebě) na celní území Evropské unie?

2. V případě kladné odpovědi na první otázku: je třeba čl. 2 písm. b) a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS a čl. 2 odst. 1 písm. d) a článek 70 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládat tak, že povinnost odvést spotřební daň nebo DPH nezanikla v případě, kdy, podobně jako v projednávané věci, bylo pašované zboží zajištěno a následně zabaveno poté, co již protiprávně vstoupilo (bylo propuštěno ke spotřebě) na celní území Evropské unie, i když celní dluh zanikl z důvodu uvedeného v čl. 124 odst. 1 písm. e) nařízení (EU) č. 952/2013?

Toto správní řízení se přerušuje do doby, než Soudní dvůr Evropské unie vydá rozhodnutí o předběžné otázce.

[*omissis*] [procesní záležitosti a jména soudců]

PRACOVNÍ DOKUMENT